

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/101/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4421204971
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4421204971.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členiek senátu JUDr. Martiny Balegovej a JUDr. Vlasty Ondrejrovej, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E., zastúpená: JUDr. Anna Kohajdová, advokátka so sídlom Forgáčova bašta 7, 940 01 Nové Zámky, proti žalovanému: Generali Česká pojišťovna a. s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 452 72 956, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky v Slovenskej republike pod názvom: Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 54 228 573, zastúpený: SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom Svätoplukova 28, 821 08 Bratislava, IČO: 47 235 616, o náhradu škody, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13C/101/2021 – 328 zo dňa 01. 03. 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 13C/101/2021 – 380 zo dňa 24. 07. 2024 v napadnutej časti I. a III. výroku, takto

rozhodol:

Odvolací súd ruší rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13C/101/2021 – 328 zo dňa 01. 03. 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 13C/101/2021 – 380 zo dňa 24. 07. 2024 v napadnutej časti I. a III. výroku a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie rozhodol o podanej žalobe žalobkyne o náhradu škody tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 5 327,13 eura do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (I. výrok), konanie v časti týkajúcej sa platenie mesačnej renty z titulu náhrady za stratu na zárobku do budúcnosti zastavil (II. výrok) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ust. § 445, § 447, § 879w Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Obč. zák.“), § 89 ods. 1 zák. č. 461/2003 Zb., § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Zb. a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobkyňa sa svojou pôvodnou žalobou voči žalovanému domáhala zaplataenia bolestného v sume 190,80 eura, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 6 105,60 eura, sumy 8 586 eur z titulu jeho zvýšenia, zaplataenia škody na zárobku po priznaní invalidity a platenia mesačnej renty z titulu náhrady za stratu na zárobku ako voči subjektu, ktorý za túto škodu zodpovedá podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Zb. Argumentovala tým, že pri dopravnej nehode dňa 18. 07. 2018, ktorú spôsobil vodič motorového vozidla, ktoré malo v čase nehody uzavretú poisťnú zmluvu pre PZP so žalovaným (resp. jeho právnym predchodcom) utrpela ťažké zranenia, ktoré jej boli odškodnené len čiastočne a ich neuspokojenú časť si voči žalovanému preto uplatnila na súde. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby v časti o zaplataenie bolestného v sume 190,80 eura, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 6 105,60 eura a sumy 8 586 eur z titulu jeho zvýšenia súd prvej inštancie konanie v danom rozsahu právoplatne zastavil.

Žalobkyňa podaním zo dňa 04. 12. 2023 žiadala konanie zastaviť aj v časti konania týkajúcej sa platenia mesačnej renty z titulu náhrady za stratu na zárobku.

Zo spisu trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky 4T/108/2018 – 135 zo dňa 19. 11. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08. 12. 2018 súd zistil, že ním bol zo spáchania trestného činu ťažkej ujmy na zdraví uznaný vinným C. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., F. XX, ktorý dňa 18. 07. 2018 svojím motorovým vozidlom vrazil na prechode pre chodcov žalobkyňu, ktorá pri nehode utrpela zranenia.

Zo mzdového listu žalobkyne za rok 2018 mal súd prvej inštancie preukázané aký bol v roku 2018 príjem žalobkyne a zistil, že jej priemerný mesačný zárobok predstavoval sumu 399,40 eura.

Z potvrdení Sociálnej poisťovne zo dňa 22. 07. 2022 súd prvej inštancie zistil, že v období od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021 bol žalobkyni vyplatený invalidný dôchodok vo výške celkovo 3 219,66 eura.

Škoda zahŕňa nielen zníženie majetku a ušlý zisk, ale aj nemajetkovú škodu (nemajetkovú ujmu). Je preto potrebné vykladať termín škoda v § 4 ods. 2 písm. a/ aj ako nemateriálnu škodu na zdraví. Nemali by byť pochybnosti, že strata života najbližšieho príbuzného je spojená s negatívnym dopadom v emočnej, citovej, teda nemajetkovej sfére príbuzných a na ich psychické zdravie. Je plne opodstatnený záver, že v takýchto situáciách vzniká ujma (škoda) aj v psychickej rovine dotknutých osôb. Z hľadiska systematiky Občianskeho zákonníka nie je až tak významné, že náhrada nemajetkovej ujmy za stratu života je upravená v inej časti kódexu (prvá časť druhá hlava) ako náhrada škody (šiesta časť druhá hlava). Povinné poistenie musí kryť akúkoľvek škodu (ujmu) tak materiálnu, ako nemateriálnu. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom v názore, že platná právna úprava obsahuje takúto náhradu vychádzajúc z extenzívneho výkladu pojmu škody, ktorý v sebe nepochybne zahŕňa aj ujmu na zdraví (§ 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Zb. v znení neskorších predpisov) s tým, že náhrada nemajetkovej ujmy sa priznáva aj podľa ustanovení o ochrane osobnosti upravených v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Škodou (ujmou) sa podľa európskeho práva rozumie aj nemateriálna škoda. Dôležitý je eurokonformný výklad zákona, aby nebol popretý zmysel a účinok smernice o poistení. Cieľom Smernice Rady 90/232/EHS zo dňa 14. 05. 1990 je zabezpečiť, aby povinné poistenie vozidiel umožňovalo všetkým obetiam nehody spôsobenej vozidlom dosiahnuť odškodnenie za ujmu, ktorú utrpeli. Vnútroštátne ustanovenia, ktoré upravujú odškodnenie nehôd vyplývajúcich z prevádzky motorových vozidiel nemôžu obráť uvedené ustanovenia o ich potrebný účinok (rozsudok Súdneho dvora C-537/03, body 27 a 28). Vychádzajúc zo znenia § 4 ods. 1, 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Zb. v znení neskorších predpisov je zrejmé, že poistné krytie zahŕňa škodu na zdraví a náklady pri usmrtení. Je potrebné vychádzať z extenzívneho výkladu pojmu škoda, ktorý v sebe nepochybne zahŕňa aj ujmu, keď pod pojem ujma na zdraví patrí akákoľvek ujma aj nemajetková, spôsobená blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode. Keďže pojem škoda uvedený v čl. 1 bod 2 prvej smernice nie je presnejšie vymedzený, nič nenaznačuje, že by sa niektoré druhy škody, akou je nemajetková ujma mali vylúčiť z tohto pojmu (bod 58 rozsudku Súdneho dvora EÚ C-22/12). (rozsudok Krajského súdu Prešov z 26. mája 2015, sp. zn. 20Co/183/2014)

Je teda zrejmé, že tento nárok je treba vyčíslieť ako rozdiel medzi priemerným zárobkom, ktorý žalobkyňa dosahovala pred vznikom škody a súčtom zárobku, ktorý dosahuje po skončení pracovnej neschopnosti a priznaní invalidného dôchodku.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že za škodu, ktorá žalovanej (správne malo byť žalobkyni) vznikla ako strata na zárobku po priznaní jej invalidity podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Zb.

Súd prvej inštancie mal za to, že škoda, ktorá žalobkyni v danom prípade vznikla, svojím charakterom zodpovedá pojmu ušlý zisk (§ 442 Občianskeho zákonníka). Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom jeho aktív) tak, ako je to pri skutočnej škode (na veci), ale sa prejavuje stratou očakávaného prísunu aktív. Je nesporné, že pri pravidelnom behu vecí, t. j. pri riadnom výkone pracovnej činnosti v pracovnom pomere, nebyť škodnej udalosti, mohla žalobkyňa reálne očakávať a dosiahnuť rozmnoženie svojho majetku (o mzdu, resp. iný príjem), ku ktorému nedošlo práve v dôsledku protiprávneho konania škodcu, za ktorú škodu podľa § zodpovedá žalovaný. Z právnej teórie ako aj ustálenej súdnej judikatúry však vyplýva, že strata na zárobku predstavuje zvláštnu kategóriu škody na zdraví, ktorú podľa hmotného práva nie je možné podriaďiť pod pojmy skutočnej škody alebo ušlého zisku podľa ust. § 442 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný svoju pasívnu vecnú legitímáciu v konaní nenamietal a súd prvej inštancie mal za to, že tá je daná, nakoľko žalovaný ako prevádzkovateľ poistenia motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola žalobkyni spôsobená škoda za túto zodpovedá podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Zb.

Pokiaľ ide o časť obdobia, počas ktorého bola žalobkyňa uznaná za invalidnú (od 17. 07. 2019 do 30. 11. 2019) súd prvej inštancie konštatoval, že ide o obdobie v rozsahu 4 mesiace a 13 dní. Podľa § 89 ods. 1 zákona č. 461/2003 Zb. sa výška úrazovej renty určí ako súčin 30,4167-násobku sumy

zodpovedajúcej 80 % denného vymeriavacieho základu (11,438) a koeficientu určeného ako podiel čísla zodpovedajúceho percentuálnemu poklesu pracovnej schopnosti a čísla 100. Preto pre výpočet za uvedené obdobie pri dennom vymeriavacom základe za rok 2018 vo výške 14,2978 a poklese jej pracovnej schopnosti v rozsahu 45 % platí, že žalobkyni náleží ako náhrada straty na zárobku za obdobie od 17. 07. 2019 do 30. 11. 2019 suma 691,89 eura ($30,4167 \times 11,438 \times 0,45 = 156,56$ eura mesačne). Príjem žalobkyne pred vznikom škody, je zo mzdového listu žalobkyne za rok 2018 preukázané, že nebyť škody, ktorá jej vznikla, bola by za obdobie od 01. 12. 2019 zarobila 7 854,90 eura.

Po priznaní invalidity žalobkyne (v období od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021) bol žalobkyni vyplatený invalidný dôchodok vo výške celkovo 3 219,66 eura.

Rozdiel medzi sumou, ktorú by bola v období od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021 žalobkyňa zarobila a ktorá jej v tomto období bola ako invalidný dôchodok vyplatená, predstavuje sumu 4 635,24 eura, ktorá jej náleží ako náhrada straty na zárobku za toto obdobie.

Súd prvej inštancie sa teda stotožnil v plnom rozsahu s výpočtom uvedeného nároku predloženým v konaní žalobkyňou, ktorý považuje za správny a presný a ako na vlastný naň poukazuje a celkovo žalobkyni za žalované obdobie ako náhrada straty na zárobku za trvania invalidity náleží suma 5 327,13 eura.

Zároveň súd prvej inštancie považoval za nutné uviesť, že tento výpočet vychádza zo správnych údajov (ktoré vyčíslila Sociálna poisťovňa) a je správny a v súlade s právnymi predpismi.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného o tom ako sa malo pri výpočte tohto nároku postupovať (uvedenú v jeho vyjadrení zo dňa), podľa ktorej pokiaľ nárok žalobkyne vznikol v období pred 01. 12. 2019, na výpočet výšky jej nároku je potrebné pred a aj po 01. 12. 2019 použiť rovnaké pravidlá a rovnaký spôsob výpočtu, súd prvej inštancie uviedol, že tento názor nie je správny. Je nepochybné, že podľa § 879w OZ (ktorý uvádza, že ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019) sa spravujú aj vzťahy vzniknuté pred 01. 12. 2019 (čo je aj tento prípad), a preto sa spôsob výpočtu nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku počas jej invalidity spravuje znením účinným od 01. 12. 2019 (a iba vznik tohto nároku sa posudzuje v znení účinnom pred 01. 12. 2019).

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v prevažnej časti predmetu konania (ktorá dosahuje rozsah takmer celého predmetu konania, keď v časti konania, ktorá sa týkala zaplatenia bolestného v sume 190,80 eura, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 6 105,60 eura a sumy 8586 eur z titulu jeho zvýšenia bola uzavretá mimosúdna dohoda, čo svedčí o tom, že žaloba bola na súd podaná dôvodne), a to až do tej miery, že možno konštatovať, že jej úspech v konaní je takmer úplný (žalobou nebolo vyhovené iba časti jej žaloby týkajúcej sa úrazovej renty do budúcnosti, v ktorej časti súd prvej inštancie konanie zastavil na základe späťvzatia žaloby z dôvodu, že Sociálna poisťovňa nedokázala vyčísliť stratu na zárobku počas a po skončení invalidity. Preto jej súd prvej inštancie priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku v časti I. a III. výroku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s uvedením odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení podaného odvolania uviedol, že súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 5 327,13 eura titulom náhrady straty na zárobku počas invalidity. Súd však priznaním predmetného nároku žalobkyni v uvedenej výške pochybil.

Žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity v sume 4 216,90 eura. V priebehu konania zo strany žalobkyne nebol podaný návrh na zmenu žalobného návrhu a súd v konaní ani o zmene pôvodného žalobného návrhu žalobkyne nerozhodoval. Z uvedeného dôvodu predmetom konania bol nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity v sume 4 216,90 eura.

Vzhľadom na vyššie uvedené, pokiaľ súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu straty na zárobku počas invalidity je dôvodný, súd nemohol priznať predmetný nárok žalobkyni v sume prevyšujúcej sumu 4 216,90 eura, teda sumu v akej si žalobkyňa predmetný nárok uplatnila v žalobnom návrhu. Súd však v rozpore s uvedeným priznal žalobkyni nárok vo vyššej sume a teda priznal žalobkyni viac ako samotná žalobkyňa požadovala v žalobnom návrhu.

S poukazom na vyššie uvedené je rozhodnutie súdu o priznaní nároku na náhradu straty na zárobku počas invalidity žalobkyni nesprávne a nezákonné.

Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity za obdobie od 17. 07. 2019 do 17. 07. 2021, pričom na vyčíslenie výšky nároku za obdobie od 17. 07. 2019 do 30. 11. 2019 aplikoval znenie ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka účinné do 30. 11. 2019 a na vyčíslenie nároku za

obdobie od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021 aplikoval znenie ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka účinné od 01. 12. 2019. Uvedený postup súdu je však nesprávny.

K úrazu žalobkyne, začiatku ako aj ukončenia jej pracovnej neschopnosti a následne priznania invalidity, a teda k vzniku nároku žalobkyne na náhradu straty na zárobku došlo v období pred 01. 12. 2019, teda v období počas účinnosti znenia ustanovenia § 447 Občianskeho zákonníka účinného do 30. 11. 2019. V prípade žalobkyne je potrebné na vyčíslenie nároku náhrady straty na zárobku uplatniť rovnaké pravidlá (rovnaký spôsob) výpočtu výšky predmetnej náhrady za obdobie do 30. 11. 2019 ako aj na obdobie od 01. 12. 2019. a to v zmysle právnej úpravy účinnej do 30. 11. 2019.

Súd však v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, na základe akých skutočností uvedených v mzdovom liste žalobkyne za rok 2018 alebo na základe akých iných skutočností dospel k uvedenému záveru. Z odôvodnenia súdu nie je možné zistiť akým výpočtom dospel súd k záveru o výške predpokladaného zárobku žalobkyne v období od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021, pričom ide o zásadnú skutkovú okolnosť pre rozhodnutie súdu vo veci samej.

Žalobkyňa nevyčísliła svoj priemerný mesačný zárobok správne. Spôsob vyčíslenia priemerného zárobku zamestnanca je upravený v § 134 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce. Žalobkyňa však pri vyčíslení svojho priemerného mesačného zárobku nepostupovala v súlade s uvedenou právnou normou, a teda vyčíslenie priemerného mesačného zárobku žalobkyne je nesprávne.

Výška priemerného mesačného zárobku musí byť osobitne vyčíslená vždy pre obdobie každého kalendárneho štvrtroka. Žalobkyňa však v konaní uviedla výšku priemerného mesačného zárobku len za prvé rozhodné obdobie (a to nesprávne) a za ďalšie rozhodné obdobia už výšku priemerného mesačného zárobku osobitne nevyčíslila.

Žalovaný poskytol žalobkyňi plnenie titulom náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia dňa 04. 01. 2019, respektíve dňa 26. 08. 2020, teda v čase pred podaním žaloby žalobkyňou na súd (oznámenia o ukončení šetrenia poisťnej udalosti a výplata plnenia sú súčasťou súdneho spisu). Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia, žalobkyňa žalovaný uzavreli dňa 03. 11. 2020 dohodu, ktorým predmetný nárok vysporiadali. V zmysle uvedeného nárok žalobkyne na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bol v celom rozsahu vysporiadaný pred podaním žaloby žalobkyňou na súd.

Žalobkyňa si uplatnila nároky na náhradu za bolesť, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobou nedôvodne a z uvedeného dôvodu v konaní zobrala žalobu v predmetnej časti späť. Z uvedeného dôvodu je záver súdu o úspechu žalobkyne v časti predmetných nárokov pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania nesprávny a v rozpore so skutkovým stavom zisteným v konaní.

Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, najmä pokiaľ ide o: a) záver súdu o výške priemerného mesačného zárobku žalobkyne, b) záver súdu o výške predpokladaného zárobku žalobkyne za obdobie od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021, c) záver súdu o výške straty na zárobku počas invalidity žalobkyne v období od 17. 07. 2019 do 17. 07. 2021, d) dôvodnosti nároku žalobkyne na náhradu straty na zárobku počas invalidity v sume 5 327,13 eura napriek skutočnosti, že žalobkyňa si v konaní riadne uplatnila predmetný nárok len vo výške 4 216,90 eura.

Súd vec nesprávne právne posúdil, najmä pokiaľ ide o: a) závery súdu o aplikácii znenia § 447 Občianskeho zákonníka účinného od 01. 12. 2019 na výpočet náhrady za stratu na zárobku žalobkyne v období od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021 z dôvodu nesprávneho výkladu ustanovenia § 879w Občianskeho zákonníka, b) závery o spôsobe výpočtu priemerného mesačného zárobku žalobkyne, c) záver súdu o úspechu žalobkyne v konaní takmer v celej časti.

5. K podanému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, pričom navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. V obsahu podaného vyjadrenia uviedla, že svojím podaním zo 04. 12. 2023 si uplatnila nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity v sume 5 327,13 eura a vyčíslenie tohto nároku podrobne odôvodnila. Takto upravila žalobou uplatnenú výšku svojho nároku a o takto upravenej výške nároku žalobkyne súd nakoniec aj rozhodol. Súčasne žalobkyňa poukazuje na § 216 ods.2 CSP, podľa ktorého súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. V tomto konaní súd rozhodoval o nároku na náhradu straty na zárobku počas invalidity žalobkyne a určenie výšky tohoto nároku vyplýva z § 447 Občianskeho zákonníka.

Novou úpravou sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019. Podľa predošlej úpravy sa posudzuje vznik právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov. V našom prípade sa teda podľa predošlej úpravy posudzuje to, že žalobkyňi vznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku po

skončení pracovnej neschopnosti, a spôsob výpočtu výšky nárokov vzniknutých za účinnosti predošlej úpravy. Od účinnosti novej úpravy sa však výpočet výšky nárokov riadi touto novou úpravou. Ak by bolo správne to, čo tvrdí žalovaný, potom by nebolo v § 879w uvedené, že novou úpravou sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019.

Pokiaľ ide o priemerný mesačný zárobok žalobkyne, jeho vyčíslenie vychádza z mzdového listu žalobkyne, a to ako priemer čistej mzdy za obdobie od 01. 01. 2018 do 30. 06. 2018. Takto bol učený priemerný mesačný zárobok žalobkyne v sume 399,40 eura. Je pravda, že ak by sa určoval podľa čistej mzdy za druhý štvrťrok 2019, bol by o 2,49 eura nižší a predstavoval by sumu 396,91 eura.

Dohodu o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia uzavrela so žalovaným v jej mene spoločnosť G. s. r. o. na základe príkaznej zmluvy a splnomocnenia. Táto spoločnosť však žalobkyňu o tejto dohode neinformovala ani pred jej uzavretím ani následne potom, ako zmluvu uzavrela. Vzhľadom na spôsob konania spoločnosti G. s. r. o. žalobkyňa listom z 20. 01. 2022 zrušila splnomocnenie. Kópiu oznámenia s doručenkou pripája a na obsah oznámenia poukazuje.

Prihliadajúc na uvedené žalobkyňa považuje aj rozhodnutie súdu o náhrade trov konania zodpovedajúce zákonu.

6. K vyjadreniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný, pričom poukázal na to, že žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity v sume 4 216,90 eura. V priebehu konania zo strany žalobkyne nebol podaný návrh na zmenu žalobného návrhu. Súd v konaní o zmene pôvodného žalobného návrhu žalobkyne (zvýšenie výšky uplatneného nároku) nerozhodoval a teda súd nemohol nakoniec priznať žalobkyňi nárok vo výške vyššej ako bola výška predmetného nároku riadne žalobkyňou uplatnená v konaní. Z uvedeného dôvodu predmetom konania bol nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity v sume 4 216,90 eura a súd priznaním predmetného nároku žalobkyňi až do výšky 5 237,13 eura rozhodol nesprávne a nezákonne.

Poskytnutie náhrady straty na zárobku počas invalidity poškodenému nie je prípadom, pre ktorý z osobitného predpisu vyplýva určitý spôsob vysporiadania medzi sporovými stranami. Skutočnosť, že právna norma obsahuje postup vyčíslenia výšky predmetného nároku totižto nie je úpravou predstavujúcou spôsob vysporiadania medzi sporovými stranami.

Ani nová žalobkyňou uvedená suma priemerného mesačného zárobku nie je správnu sumou priemerného mesačného zárobku žalobkyne v zmysle § 134 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce. Žalobkyňa ani pri novom vyčíslení svojho priemerného mesačného zárobku nepostupovala v súlade s uvedenou právnou normou a teda vyčíslenie priemerného mesačného zárobku žalobkyne je nesprávne. Žalobkyňa musí v celom rozsahu niesť zodpovednosť za konanie či nekonanie jej splnomocneného zástupcu. V predmetnom prípade splnomocnený zástupca neinformoval včas žalobkyňu o prijatí plnení od žalovaného a z uvedeného dôvodu žalobkyňa prostredníctvom iného splnomocneného zástupcu duplicitne a nedôvodne uplatnila svoje nároky na súde.

7. K vyjadreniu žalovaného sa následne žalobkyňa písomne nevyjadrila.

8. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenom čase, preskúmal napadnuté uznesenie, byť viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov I. a III. je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

10. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

11. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis

alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Odvolací súd poznamenáva, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie NS SR z 27. 07. 2011 sp. zn. 7Cdo/7/2010).

13. Podľa § 441 Obč. zák., ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

14. Podľa § 446 Obč. zák. v znení účinnom od 01. 12. 2019 náhrada straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom poškodeného, ktorý dosahoval pred vznikom škody, a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných predpisov.

15. Podľa § 447 Obč. zák. v znení účinnom od 01. 12. 2019 náhrada straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody, a súčtom zárobku, ktorý poškodený dosahuje po skončení pracovnej neschopnosti a priznaného invalidného dôchodku vyplácaného poškodenému podľa osobitných predpisov.

16. Podľa § 879w Obč. zák. v znení účinnom od 01. 12. 2019, ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01. 12. 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019.

17. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody vrátane inej ujmy uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody vrátane inej ujmy priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať; ak ide o škodu vrátane inej ujmy spôsobenú motorovým vozidlom jazdnej súpravy tvorenej ťažným vozidlom a prípojným vozidlom, poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody vrátane inej ujmy priamo voči poisťovateľovi, ktorý poistil prípojné vozidlo, ak ťažné vozidlo nie je možné identifikovať.

18. Odvolací súd teda poukazuje na to, že pri aplikácii ust. 879w Obč. zák. je treba vychádzať z toho, že ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 (účinné od 01. 12. 2019) sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019, pričom špecificky vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov je potrebné posudzovať podľa zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019. Je treba zobrať do úvahy nález ÚS PL. ÚS 10/2016 z 10. októbra 2018 s konštatovaním, že vyslovil nesúlad vo vzťahu k § 446 tak, že ustanovenie § 446 zák. č. 40/1964 Zb. Obč. zák. v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Uvedené vo výsledku znamená, že toto ustanovenie nebolo ústavne súladné už aj predtým (výklad s účinkom ex tunc). Následne zákonodarca novelou z roku 2019 zmenil, okrem iného, aj ust. § 447 Obč. zák. Možno aplikovať sumár na tento prípad ustanovení Občianskeho zákonníka najmä § 447 Obč. zák., aplikáciou § 879w Obč. zák., a to ohľadne vzniku právnych vzťahov, vzniku nárokov do prijatia novely Obč. zák. v roku 2019.

19. Zhrnutím vyššie uvedeného je teda možné konštatovať, že vznik právnych vzťahov a vznik nárokov z ustanovení § 446, § 447, § 447b a § 448 Obč. zák. sa posudzuje podľa Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30. novembra 2019 a na ostatné právne otázky ako napríklad zánik takéhoto právneho vzťahu, vzniknuté predto dňom účinnosti predmetnej novelizácie, sa aplikuje znenie novelizovanej právnej úpravy.

20. Súd prvej inštancie v bode 27. odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval, že podľa § 879w Obč. zák. sa ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019, avšak spôsob výpočtu nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku počas jej invalidity sa spravuje znením účinným od 01. 12. 2019 (pred 01. 12. 2019 sa posudzuje iba vznik tohto nároku).

21. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu bolo v konaní pred súdom prvej inštancie zistené, že žalobkyňa bola uznaná za invalidnú od 17. 07. 2019 do 17. 07. 2021. Nárok žalobkyne na náhradu škody, teda súd prvej inštancie posudzoval osobitne od 17. 07. 2019 do 30. 11. 2019 a osobitne od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021.

22. S poukazom na vyššie uvedené, teda odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie posudzoval žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu za stratu na zárobku počas invalidity v období od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021, podľa platnej právnej úpravy v znení účinnej od 01. 12. 2019, došlo k nesprávnej interpretácii ust. § 879w Obč. zák., nakoľko aj za uvedené obdobie od 01. 12. 2019 do 17. 07. 2021 mala byť aplikovaná zákonná úprava priznania nároku na náhradu škody v prospech žalobkyne v účinnosti do 30. november 2019. V uvedenom rozsahu teda odvolací súd považoval podané odvolanie žalovaného za dôvodné.

23. S uvedeným súvisí aj skutočnosť, že v zmysle ust. § 134 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z. z. rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nepreukázanie priemerného mesačného zárobku, v zmysle vyššie uvedeného citovaného zákonného ustanovenia zo strany žalobkyne, pričom súd prvej inštancie sa pri výpočte nároku žalobkyne na náhradu straty na zárobku počas invalidity s touto skutočnosťou dôsledne nevysporiadal a neodôvodnil dostatočne, akým relevantným spôsobom dospel k priznaniu sumy 5 327,13 eura žalobkyne.

24. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného podľa ktorého v priebehu konania si žalobkyňa uplatnila sumu na zaplatenie vo výške 5 327,13 eura, pričom podanou žalobou si uplatnila sumu 4 216,90 eura, a teda súd priznal žalobkyne viac ako žalobkyňa požadovala v žalobnom návrhu. V danom prípade sa nejedná o zmenu žaloby, nakoľko v zmysle ust. § 140 ods. 3 CSP za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

25. V prejednávanej veci bolo teda na úvahe súdu prvej inštancie, v závislosti na osobitnom predpise, akú výšku nároku žalobkyne na náhradu straty na zárobku počas invalidity žalobkyne prizná, a keďže priznanie takejto sumy v konečnom rozhodnutí súdom prvej inštancie vyplýva z úvahy o aplikácii osobitného predpisu, nejedná sa o posudzovanie a rozhodovanie o zmene žaloby, a to aj v prípade pokiaľ žalobkyňa, prípadne, pôvodnú uplatnenú sumu v priebehu konania zmení.

26. Vzhľadom na uvedené bude teda úlohou súdu prvej inštancie opätovne prejednať vec so zohľadnením právneho názoru odvolacieho súdu a vo veci opätovne rozhodnúť.

27. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania žalovaného, čo zaviazalo odvolací súd postupovať procesným postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, teda, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výrokov I. a III. zrušil v spojení s § 391 ods. 1 CSP a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V opätovnom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania.

28. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).